

Milí bratia v kňazskej a diakonskej službe,

pri slávení 10. výročia Bratislavskej arcidiecézy sme si uvedomili hlbším spôsobom, že sme spoločenstvom bratov a sestier, ktorí patria Pánovi a že toto spoločenstvo arcidiecézy žije zo služby spoločenstva biskupa a kňazov, teda z presbytéria. V dnešný deň, keď sme tu kňazské spoločenstvo v hojnom počte, je samozrejmé, že obraciame pozornosť k tomu, ktorý nás spojil do tohto spoločenstva, keď nám dal podiel na svojom kňazstve.

Pri tejto svätej omši sa v myšlienkach vraciame k tým chvíľam, keď nás biskup vkladáním rúk a konsekračnou modlitbou voviedol do kňazstva Ježiša Krista, aby sme týmto spôsobom boli aj my “posvätení v pravde” (porov. Jn 17,19), ako to Pán Ježiš vyprosival od svojho Otca vo svojej Veľkňazskej modlitbe pre každého z nás. On sám, náš Pán, je Pravda. On nás posvätil, čiže on nás navždy odovzdal Bohu. Prosí aj za nás, aby sme boli „posvätení v pravde“, čiže aby sme boli odovzdaní Bohu, aby sme na Boha hľadeli a takto slúžili ľuďom.

Ale sme aj v realite nášho života zasvätení pravde a Bohu? Sme ľuďmi, ktorí vo svojej činnosti vychádzajú z Boha a konajú v spojení s Ježišom Kristom? Pán Ježiš nám kladie túto otázku a my si ju uvedomujeme, keď myslíme na skutočnosť, že stojíme pred ním.

„Chcete sa bližšie primknúť k Pánu Ježišovi a lepšie sa mu prispôbiť, zrieknuť sa samých seba a obnoviť sľuby, ktoré ste s radosťou urobili v deň vašej ordinácie?“ Po homílii budú tieto otázky položené a nasmerované ku každému z vás osobne a aj ku mne samému.

V otázkach sú vyjadrené predovšetkým dve skutočnosti:

- je vyslovená požiadavka vnútorného spojenia, čiže pripodobnenia sa Kristovi
- a je vyslovená požiadavka zrieknutia sa seba samého, ktoré nevyhnutne vyplýva z pripodobnenia sa Kristovi.

Vyžaduje sa od nás, aby sme sa si nevyhradili svoj život pre seba samých, ale aby sme ho dali k dispozícii pre iného, pre Krista. Vyžaduje sa, aby sme sa nepýtali: čo budem mať z toho ja sám? ale, aby sme sa pýtali: čo môžem ja poskytnúť Pánovi a v ňom ostatným bratom a sestrám? Alebo ešte konkrétnejšie: ako musím uskutočňovať to pripodobnenie sa Kristovi, ktorý nepanuje, ale slúži, ktorý neberie, ale dáva – ako to mám uskutočňovať v súčasnej situácii Cirkvi dnes?

Milí priatelia, je možné, že postava Krista sa nám niekedy javí príliš vysoko a príliš dokonalá, než aby sme my mohli s ním porovnávať. Ale Pán o tom vie. Z toho dôvodu pripravil „prispôsobenia“ do mierok, ktoré sú nám prístupnejšie a bližšie.

A práve preto svätý apoštol Pavol bez obáv povedal bratom a sestrám vo svojich komunitách: „Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista.“ (1Kor 11,1) „Bratia, spoločne ma napodobňujte a všímajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás!“ (Flp 3,17)

On bol pre svojich veriacich „priblížením“ Kristovho spôsobu života, ktorý veriaci mohli vidieť a tak ho mohli nasledovať. A počnúc apoštolom Pavlom počas celých dejín neustále sme mali také „priblíženia“ Kristovej cesty

prostredníctvom konkrétnych postáv. My kňazi môžeme myslieť na veľký zástup svätých kňazov, ktorí nás predišli a ukazujú nám cestu. Môže spomenúť veľkých duchovných otcov Ambróza, Augustína, Ignáca z Loyoly, Karola Boromejského, Jána Vianneya, až po pápeža svätého Jána Pavla II., ktorý svojou činnosťou a svojím utrpením bol pre nás príkladom pripodobnenia sa Kristovi. Pozvanie k napodobňovaniu nám zaznieva veľmi aktuálne, veľmi živo aj z blahorečenia Dona Titusa Zemana.

Svätí nám ukazujú, ako sa uskutočňuje pripodobňovanie sa Kristovi a zriekanie sa seba samých. A pomáhajú nám tiež pochopiť, že Boh nehľadá na veľké počty a na vonkajšie úspechy, ale sprostredkuje svoje víťazstvá prostredníctvom znamenia horčičného zrnka.

Milí priatelia, chcel by sa ešte dotknúť dvoch významných vyjadrení, ktoré sa nachádzajú pri kňazských sľuboch.

Na prvom mieste je to otázka, či chceme posvätný učiteľský úrad vykonávať podľa príkladu nášho Pána Ježiša Krista. Naša pozornosť je sústredená na skutočnosť, že sme, ako to vyjadril svätý apoštol Pavol, „správcami Božích tajomstiev“ (porov. 1Kor 4,1) a že je naším poslaním učiť. Prijali sme poslanie učiť, „munus docendi“, a toto „poslanie učiť“ je jednou časťou spravovania Božích tajomstiev, v ktorých náš Pán ukazuje svoju tvár a svoje srdce, aby sa nám daroval on sám.

Každé naše hlásanie musí byť podľa príkladu Pána Ježiša a teda sa musí merať na základe jeho slov: „Moje učenie nie je moje, ale toho, ktorý ma poslal.“ (Jn 7,16) My nehlasame teórie a súkromné mienky, ale vieru Cirkvi, ktorej sme

služobníkmi. Ale to prirodzene nesmie znamenať, že ja nestojím za touto náukou celým svojím životom a že nie som do tej náuky zakorenený.

V tejto súvislosti by sa dali vhodne pripomenúť slová svätého Augustína:

„Čo je tak veľmi moje vlastné ako ja sám? A čo je tak málo moje vlastné ako ja sám? Ja nepatrím sebe samému a stávam sa sebou samým práve tým, že prekročím hranice môjho ja a prekročením hraníc môjho ja sa začleňujem do Krista a do jeho tela, ktorým je Cirkev.“

Ak neohlasujeme seba samých a keď sme vnútorne zjednotení s tým, ktorí nás povolal za svojich poslov tak, že sme formovaní vierou a podľa nej žijeme, tak naše kázanie bude vierohodné. Neodporúčam seba samého, ale dávam dar seba samého. Svätý farár z Arsu nebol vzdelancom, intelektuálom, to vieme všetci. Ale svojím ohlasovaním dotkol sa srdca mnohých ľudí, lebo on sám nechal do svojho srdca preniknúť Krista.

Všimnime si ešte aj druhé dôležité vyjadrenie. Posvätný učiteľský úrad máme vykonávať podľa Pánovho príkladu z lásky k dušiam. Možno si ešte spomenieme aj klasické vyjadrenie: horlivosť za duše (animarum zelus).

Ako kňazi prirodzene sa staráme o človeka celého, aj v jeho potrebách materiálnych. Ale nezaujímame sa len o telo, ale práve aj o potreby ľudskej duše: o duchovné potreby osôb, ktoré trpia kvôli narušenému vzťahu, ktoré sa nachádzajú v pochybnostiach ohľadom pravdy, ktorí trpia nepoznaním pravdy a lásky. A ako kňazi Ježiša Krista chceme to robiť s horlivosťou a z lásky. Osoby nesmú nikdy nadobudnúť dojem, že my sme takí svedomito počas pracovnej doby, ale predtým a potom patríme iba nám samým. Nakoniec,

pravdepodobne každý z nás sme v detstve alebo mladosti práve prostredníctvom príkladu kňaza, ktorý bol láskavý a horlivý, otvárali svoje srdce pre Božie volanie. Kňaz nepatrí nikdy sebe samému. Osoby musia vnímať našu horlivosť, prostredníctvom ktorej vydávame vierohodné svedectvo evanjeliu Ježiša Krista. Prosme Pána, aby nás naplnil radosťou zo svojho evanjelia, aby sme s radostnou horlivosťou mohli slúžiť jeho pravde a jeho láske.

Amen.